

ΛΕΛΗ ΜΠΕΗ

ΤΑ ΚΤΗΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΙΤΡΙΝΩΝ ΡΟΔΩΝ



ΜΕ ΕΞΙ ΣΧΕΔΙΑ
ΤΟΥ ΜΑΝΟΛΗ ΚΟΡΡΕ

ΙΚΑΡΟΣ

ΤΑ ΚΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΙΤΡΙΝΩΝ ΡΟΔΩΝ

1980 ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΤΥΓΓΑ, «Έγνατία»
1988 ΩΡΑ ΖΩΗΣ, «Έγνατία»
1991 ΟΙ ΜΟΝΩΔΟΙ, «Ίκαρος»
1996 Ο ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΣ ΟΔΥΣΣΕΑΣ, «Ίκαρος»
2003 ΕΙΝΑΙ Η ΩΡΑ, «Ίκαρος»
2008 ULYSSE PLANÉTAIRE ET AUTRES POÈMES, «L'Harmattan»
2009 Ο ΣΤΑΘΜΟΣ, «Ίκαρος»
2013 LA STASION, «L'Harmattan»
2015 Η ΚΑΠΝΙΣΜΕΝΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ, «Ίκαρος»
2019 LA MÉTROPOLE ENFUMÉE, «L'Harmattan»

Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευση ή άναπαραγωγή τοῦ παρόντος έργου στό σύνολό του ή τμημάτων του μέ όποιονδήποτε τρόπο, καθώς και ή μετάφραση ή διασκευή του ή έκμετάλλευσή του μέ όποιονδήποτε τρόπο άναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα μέ τις διατάξεις τοῦ ν. 2121/1993 και της Διεθνοῦς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, πού κυρώθηκε μέ τόν ν. 100/1975. Επίσης άπαγορεύεται ή άναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, τοῦ έξωφύλλου και γενικότερα όλης της αίσθητικῆς εμφάνισης τοῦ βιβλίου, μέ φωτοτυπικές ή όποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα μέ τὸ άρθρο 51 τοῦ ν. 2121/1993.

© 2021, Λέλη Μπέη & Έκδόσεις Ίκαρος

ISBN 978-960-572-429-0

ΛΕΛΗ ΜΠΕΗ

ΤΑ ΚΤΗΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΙΤΡΙΝΩΝ ΡΟΔΩΝ

ΜΕ ΕΞΙ ΣΧΕΔΙΑ
ΤΟΥ ΜΑΝΟΛΗ ΚΟΡΡΕ

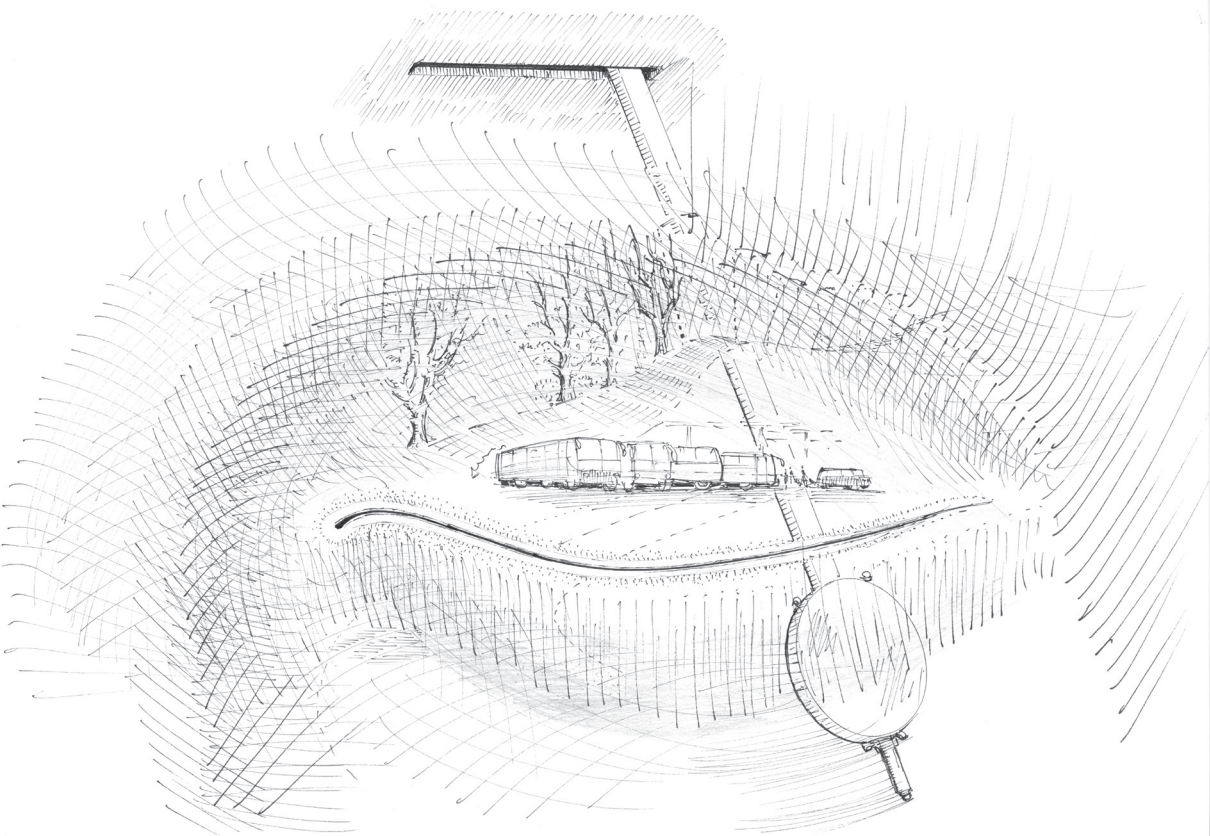
ΙΚΑΡΟΣ

Tῆς μικρῆς

Η ΕΝΔΟΧΩΡΑ

Ἐκείνη συνήθισε νὰ ὀνειρεύεται
πάνω σὲ ἓνα πολὺ λεπτὸ ζήτημα
στὸ χλομὸ ποταμὸ τῆς καρδιάς της
ἐπαναλαμβάνοντας
πὼς ὁ θάνατος εἶναι ἔτσι κι ἄλλιῶς
μικροσκοπικὸς
τόσο πού ὅταν ἔγινε ἡ ἴδια
νύχτα σκοτεινὴ
στὰ βραδινὰ τέρματα τῶν λεωφορείων
ἀτμώδης καὶ ἄγνωστη πίσω πίσω σὲ μιὰ ἄκρη τῆς πόλης
ἐκεῖ πού μόλις φαινόταν ὁ μικρὸς Θεὸς
τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού θὰ γινόταν ἄπειρος
τὸ εἶχε συνηθίσει νὰ εἶναι ἐδῶ καὶ ἄλλοῦ
ἓνας κρύος Θεὸς στεκόταν πάντα στὴ μέση
Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀναφέρει τὴ σκηνὴ
πού τὸ ἥλιόφωτο τὸ σαπισμένο ἀπὸ τὰ νερὰ
ἐβγαίνει στοὺς δρόμους τῆς πόλης
Πόσους τόπους εἶχε ἐνδυθεῖ ἐκεῖνος
στὴν ἀργόσυρτη φωνὴ τοῦ ἡλιοβασιλέματος
ἀνατέμνοντας τὸν ἀέρα πού ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μέλλον
μὲ ὅλες τὶς ἀμήχανες ἀντιλήψεις τοῦ τυχαίου
καὶ τὸ φῶς
τὸ φῶς
πού σὲ κάθε περίπτωσι εἶναι εὐλογημένο
Ἄν ἀποκλείσουν ποτὲ τὸ ὅποιο κίνητρο τῆς σιωπῆς
καὶ μιλήσουν...
Ἐόδευα ποιήματα ἀπὸ καιρὸ γι' αὐτοὺς
πού ἤθελαν νὰ γυρίσουν
ὅταν εἶσαι ζῶν καὶ θνητὸς ταυτόχρονα
Φώναξα δυνατὰ κάνοντας ὅλους νὰ γυρίσουν
καθὼς ἐκείνη ξυπνοῦσε πιά στὴν ἐνδοχώρα

μέσα στοῦ χρόνου τὸ ἐκκρεμὲς σὰν
καθαρὰ ἐγκόσμιο συμβάν
μεθυστικὴ ἀκόμῃ
κι ἐκεῖνος πίνοντας λευκὸ κρασί ξαπλωμένος
τὴν κοίταζε



ΓΕΝΕΣΗ

“Ομως ὁ χρόνος δὲν βρίσκεται
μέσα στὴν κλεψύδρα

Μάντεψα τὶς κρυφές
παρυφές τῆς νύχτας
τὰ ὄνειρα ἄλλων
καὶ καθὼς ἀνέβαινα στὸ βουνὸ
ἄπλωσα ὅλα τὰ ἀνώνυμα σύννεφα
Τοὺς στίχους ἀπὸ ὅπου ἀκούγονται
οἱ λέξεις ποὺ δὲν περιέχονται
Τῇ μουσικῇ καταιγίδα τῆς φύσης
Τῇ μάγευση καθὼς κολυμποῦσα
μὲ ἀπλωτὲς στὸ σύνορο τοῦ κόσμου
γιὰ νὰ ὑπάρξω
ἀκούγοντας μόνο τοὺς χτύπους
τῆς καρδιᾶς μου
καὶ τῆς μητέρας μου
Τὰ δάχτυλά μου, τὸ γέλιο μου
ἄνεμος θολός
Ἡ σημασία μεγαλώνει πάντα
τὰ μικρὰ ἱερά της

“Ο πραγματικὸς χρόνος δὲν βρίσκεται
μέσα στὴν κλεψύδρα
Ἐκεῖ ποὺ ὁ χρόνος παίρνει σχῆμα
γίνεται ὑπαρξή